EBÛ MUHAMMED ER-RÂSİBÎ

Bağdâd'da yetişen âlimlerin büyüklerinden. İsmi, Abdullah bin Muhammed er-Râsibî olup, künyesi Ebû Muhammed'dir. Bağdâd'da doğdu. 367 (m. 977)'de orada vefât etti. İlim tahsil etmek için bir ara Şam'a gitti. Bir müddet sonra Bağdâd'a döndü. Ve vefâtına kadar orada kaldı. İbn-i Atâ Muhammed Cerîrî ve başka zâtlarla görüşüp sohbet etti.

Buyurdu ki:

"İnsan ile Allahü teâlâ arasındaki en büyük perde, insanın Allahü teâlâya değil de, kendisi gibi âciz olan birine güvenmesidir."

"Sıkıntı ve üzüntüler günahların cezalarıdır."

"Bir kimse için en büyük sıkıntı, uygunsuz birisi ile sohbet etmek, beraber bulunmak mecbûriyetinde kalması ve o kimseyi terk edip gitmek mümkün olmamasıdır."

"Siz geçici dünyâ malını istiyorsunuz. Halbuki Allahü teâlâ âhıreti kazanmanızı diliyor." âyet-i kerîmesini şöyle tefsîr etti: "Dünyâyı istiyen kimseyi, Allahü teâlâ âhıreti istemeye da'vet eder. Âhıreti isteyen kimseyi de, Allahü teâlâ yakınlığına da'vet eder."

"Allahü teâlânın haram ettiklerinden sakınan bir kalbden, dünyâ sevgisi ve arzularına düşkünlük çıkıp gider."

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Tabakât-üs-sûfiyye sh. 513

2) Tabakât-ül-kübrâ cild-1, sh. 125

3) Nefehât-ül-üns sh. 311